

บทที่ ๐

ความเดิมตอนที่แล้ว

สลัดดีไดอารี่ที่รัก...

พบกันอีกแล้ว แต่ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วละครับ ช่วยไม่ได้ ใคร
ใช้ให้ชีวิตผมหมดงบเร็วขนาดนี้กันเล่า

สำหรับเล่มนี้ ผมขอตั้งชื่อบทว่า 'ประตูลูมิวันต์' ควบคู่กับ 'สรวงสวรรค์
ที่สาบสูญ' ให้อินวันกันไป

เฮ้! ก่อนอื่นก็ต้องขอขออนความเดิมตอนที่แล้วก่อนตามธรรมเนียม
ทั้งหมดเริ่มต้นที่คนแคระประหลาดซึ่งเปิดโลงกลไกโลหิตที่ไม่มีใคร
รู้วิธีเปิด ภายในมีร่างของเด็กหนุ่มผู้ปราศจากความทรงจำที่ผมตั้งชื่อให้ว่า
ซูริ เบาะแสที่นำผมไปยังเทือกเขาหิมาลัย ร่องรอยชี้ต่อไปยังเมืองบาดาล...
ดินแดนของพญานาค

ที่นั่น ผมได้พบกับสิ่งที่คล้ายคลึงกับดวงวิญญาณของพญานาคา และ
ลือกเก็ตของปู่ทวด ซึ่งทำที่สุดท้ายผมกลับมายังจุดเริ่มต้นของตนเอง...
พิพิธภัณฑสถานแห่งโลก สถานที่ที่เก็บรักษาสมบัติในตำนานและปรกรณ์ของ
ดาวโลกแห่งนี้ และยังเป็น 'กรง' ที่ผมอาศัยอยู่มาเป็นเวลานานับร้อยปี

"มีประตูอยู่ข้างใต้นี้" ซูริ หรือแท้ที่จริงแล้วคือดาบแห่งสวรรค์ อาเมะ

8 Curse of Lost Heaven ๘๗ ลำ สวรรค์ 3

โนะ โอฮาบารีเอ่ยขึ้น "ประตุลู่หิมวันด์"

ผมรู้สึกได้ถึงหัวใจที่เต้นระรัว สองมือที่ถูกซูริกุมเอาไว้ร้อนผ่าวราวกับจะลุกไหม้

ที่ได้พิพิธภณซ์ของผมมีความลับซุกซ่อนอยู่

...ความลับอันเลวร้ายที่มีเป้าหมายคือการพรากเอาคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตของผม

บางที่เรื่องราวของผมคงเหมือนเรื่องนกสีฟ้าซึ่งฉบับดั้งเดิมเป็นบทละครของโมริซ เมเตอร์ลิงก์ และถูกนำมาดัดแปลงเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็ก สองพี่น้องออกเดินทางตามหานกสีฟ้าที่ว่ากันว่าจะนำมาซึ่งความสุข ก่อนพบว่าแท้ที่จริงแล้วไม่ต้องออกเดินทางไปไหน ความสุขนั้นอยู่ใกล้ตัวพวกเขาตั้งแต่แรก

ส่วนตัวผม...สิ่งทีรอมผมอยู่นั้น ตัวผมเองก็ไม่วู้ว่าสมควรเรียกเป็นความสุขได้หรือไม่

อ้อ บางทีก็คงเหมือนที่ปู่เคยบอกเอาไว้... 'ความจริงไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งทีสวยงาม'

ถึงกระนั้น คนที่กำลังบอกความจริงผมอยู่ในเวลานี้คือสิ่งมั่งดงามเสียจนดวงตาของผมแทบพร่ามัวยามเอื้อนเอ่ย

"...ประตุทีจะนำไปสู่สรวงสวรรค์ทีสาบสูญ"

ผมสุดลมหายใจ รู้สึกอุปาทานไปเองว่าในอกเจ็บเสียดขึ้นมา

"และภารกิจของพวกฉันคือการนำนายไปที่นั่น"

...สรวงสวรรค์

บันทึกของผมทั้งสามเล่มนี้ ทั้งหมดทั้งมวลอาจเริ่มต้นจากคำนี้เพียงคำเดียว

พอกลับมาอ่านบททวนทั้งหมดดูอีกครั้ง ผมพลันนึกสงสัยว่าตัวเองไม่ได้เขียนบันทึกหรือนิยาย แต่กำลังเขียนหนังสือส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงทำลายล้าง (ไม่อาจหาญด้านหน้าพอจะเรียกเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้จริงๆ)

จะอย่างไรก็แล้วแต่ ท้ายที่สุดแล้ว จาก 'ภาพเขียนสีวังมังกร' ลู่ 'ศรบาท
แห่งพญางู' และในที่สุดก็ดำเนินมาถึงช่วงสุดท้าย 'ประตูลู่หิมวันต์' อันนำไปสู่
'สรวงสวรรค์ที่สาบสูญ'

จากคำสาป...นำไปสู่การไล่ล่าหาสรวงสวรรค์

ผมไม่รู้ว่าในตอนสุดท้ายแล้วทุกอย่างเรียกว่าเป็นการจบอย่าง 'บริบูรณ์'
ได้หรือไม่ แต่นี่คือบันทึกของผม ชีวิตของผม จะบริบูรณ์หรือไม่ก็คือช่วงหนึ่ง
ในชีวิตของผม

...และในที่สุดทุกอย่างก็จบลงเสียที

บทที่ 1 ความลับ

หลังกลับมาจากมหาสมุทรแอตแลนติก รวมเวลาพักรักษาตัวนอนพะงาบๆ บนเตียงของผมเข้าไปแล้ว นี่ก็ผ่านมาได้ราวเดือนเศษ ชีวิตของผมกลับคืนสู่ภาวะปกติอีกครั้งหนึ่ง และหลังจากผัดวันประกันพรุ่งอยู่หลายครั้ง ในที่สุดผมก็ตัดสินใจหยิบเอาโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่เอี่ยมออกมาต่อสาย "ฮัลโหล เซดริก"

เซดริกเป็นผู้บัญชาการของพิพิธภัณฑสถานแห่งโลกหลังจากปู่ของผมตาย ก่อนหน้านั้นเขาก็มีหน้าที่คอยช่วยปู่ผม ทำหน้าที่คล้ายๆ คนกลางระหว่างปู่กับรัฐบาลนั้นแหละ ว่าง่ายๆ พอปู่ตาย พวกนั้นเลยเลื่อนขั้นเขาขึ้นมาเป็นผู้บัญชาการแทน เขียนแล้วสะเทือนใจ แต่สาเหตุน่าจะเป็นเพราะคุณพ่อดีแล้วผมคนเดียวไม่น่าเอาตัวรอดได้

ผมรู้จักกับเขาตั้งแต่สมัยยังเป็นวัยรุ่น ตอนนั้นเขากับผมก็อายุรุ่นราวคราวเดียวกันแหละ เซดริกเป็นมนุษย์ดาวอะไรไม่รู้ รู้แต่ว่าหล่อมากกก ใบหน้าของเขาจัดเป็นความสะท้านสะเทือนเลื่อนลั่นของโลก ชนิดที่เขาตายเมื่อไหร่ผมอยากจะทำศพมาสดัฟฟ์ทำเป็นรูปปั้นชายงามเสียจริงๆ แต่พอออกไปแบบนี้ก็ได้มะเหงกมาลูกหนึ่ง หัวปุ่ดหัวโนกันไป

พูดแล้วก็ขำขันไม่น้อย ด้วยใบหน้าแบบนี้ของเซดริก สำหรับชาวดาวอะไรไม่รู้ของเขาแล้วจัดเป็นใบหน้าที่ธรรมดาถึงธรรมดามาก ถ้ายึดตามที่เจ้าตัวเคยหลุดปากออกมาตอนเผลอตัวคือ 'ธรรมดาค่อนข้างไปทางอัปลักษณ์' ทำเอาผมอยากเห็นคนงามล้าเลิศของดาวเขามากๆ ว่าจะเป็นอย่างไหน

"นายเบอร์ลี...ฉันคิดว่านายจะแก้มตายต่อเสียอีก" นี่เป็นประโยคแรกที่เซดริกเอ่ยมารับสาย ผมได้แต่หัวเราะแห้งๆ ใส่หูโทรศัพท์ ชะงักเมื่อได้ยินเสียงเขาสูดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ ก่อนหลับตาปีเมื่อเขาเริ่มตะโกน

"ส่งข้อความมาบอกแคว่ว่า 'ไหล่ทะลุ ขอพักงาน' แค่นั้นแล้วก็หายหัวไป สำนักมีบ้างไหม หา!"

...ข้อความของผมในรูปเต็มกว่านั้นคือ 'ไหล่ทะลุอะ เจ็บม้กๆ (๕_๕) ขอพักงานน้ำ~' ต่างหาก แต่คิดว่าซัดเขาตอนนี้คงไม่งาม ผมเลยได้แต่กะพริบตาปริบๆ ฟังเขาระบายอารมณ์

สามสิบนาทีแรกของบทสนทนาคือการที่ผมถูกเซดริกสวดจนหูชาเรื่องที่ทำหยาตัวไปหลังจากงานประมูล และห้าสิบนาทีต่อมาเป็นเวลาอัปเดตสารทุกข์สุกดิบรวมถึงนินทาคนรู้จักกันอีกนิดหน่อย ผมเลยได้รู้ว่ามีสเตอร์เอและมิสเตอร์บีผู้เชี่ยวชาญเรื่องนกที่ถูกลากตัวไป (ตามที่เขียนในบันทึกล่มที่แล้ว) เพราะทะเลาะกันเรื่องขานถูกภาคทัณฑ์ให้ไปทำงานรับใช้สังคมกันคนละหนึ่งเดือน แต่เกรงว่าอาจจะยึดเวลาออกไปเป็นหลายปี เพราะคู่นี้เจอหน้ากันที่ไรเป็นกั๊กกันตลอด

"แล้วทำไมถึงไม่แยกพวกเขาออกจากกันไป จะได้หมดเรื่อง" ผมนิวหน้าหลังได้ฟังเรื่องราวจนจบ

"ฉันก็ว่าอย่างนั้น แต่คณะกรรมการด้านจริยธรรมว่าแบบนี้เหว่า ก็ต้องตามเขา"

"แล้วนี่ห้องจัดแสดงนกจะได้เปิดใหม่เี่ย" ผมบ่น หลังจากพวกนั้นทะเลาะกัน ผมก็ไปงานประมูลแล้วก็หลงวนอยู่ในเมืองบาดาล ทำให้ไม่มีเวลาได้ตามเรื่องต่อ ได้แต่ฝากเรื่องทิ้งไว้ และเรื่องที่ถูกทิ้งไว้ก็ถูกทิ้งไว้จริงๆ พอไม่มีคนตามไปกระตุ้นถามความคืบหน้า มันก็แป๊กอยู่แบบนี้

12 Curse of Lost Heaven สัป ล่า สวรรค์ 3

"รู้แล้ว เลขาฯ ฉันกำลังตามเรื่องให้อยู่" เซดริกถอนหายใจก่อนเปลี่ยนเรื่อง...ในที่สุดก็เข้าสู่บทสนทนาอันเป็นความตั้งใจแรกของผมเสียที่ "นาย ตกลงเรื่องอาการป่วยไปถึงไหนแล้ว"

เซดริกไม่ได้รู้รายละเอียดอะไรมากนักเรื่องของการคำสาป ที่ผ่านมาบอกเขาว่าผมป่วยหนักมาก ไม่สามารถออกไปนอกพิพิธภัณฑน์ได้ ไม่เช่นนั้นผมจะตาย ครั้งล่าสุดที่ผมทำเรื่องขออนอกนอกพิพิธภัณฑน์ เซดริกโทรมาถามย้าแล้วย้ออีก ผมก็ได้แต่ยืนยันกับเขาไปว่ายังไม่เป็นไร

แต่จากเวลาที่เมอร์พประเมินไว้ครั้งสุดท้าย เกรงว่าใช้คำว่าไม่เป็นไร คงจะไม่ได้แล้ว

ผมเกาหัวแกรกๆ ก่อนเอ่ยออกไปตามตรง "ฉัน...ไม่แน่ว่าครั้งหน้า อาจจะตายแล้ว"

แว่วเสียงไอโซลก ดูเหมือนปลายสายจะสาลักอะไรก็ตามที่เขาดีมอยู่ ก่อนที่เซดริกจะตะโกนเสียงดังสนั่นจนผมต้องตั้งโทรศัพท์ให้ห่างจากหู "ว่าอะไรของแกนะ!"

ผมเอ่ยซ้ำอีกรอบ แล้วสรุปสิ่งที่เกิดขึ้นแบบคร่าวๆ ให้เขาฟัง เซดริกเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนถอนหายใจ

"เซดริก ถ้าเวลานั้นมาถึงจริงๆ ฉันอาจจะต้องปิดพิพิธภัณฑน์ชั่วคราว" ผมเอ่ย นี่เป็นข้อตกลงที่ไม่รู้มีมาตั้งแต่ยุคไหน ถ้าภัณฑารักษ์ (ที่มีอยู่คนเดียว) ของพิพิธภัณฑน์มีเหตุให้ต้องออกห่างจากพิพิธภัณฑน์แบบไม่มีกำหนดที่ชัดเจน สามารถใช้สิทธิ์ในการเป็นเจ้าของพื้นที่ทำการปิดพิพิธภัณฑน์ชั่วคราวได้

คราวนี้เซดริกถอนหายใจออกมายาวเหยียด แล้วก็เงียบหายไป ด้วยความที่ผมรู้นิสัยของเขาดีจึงนั่งรอ

"ถึงตอนนั้นค่อยว่ากัน" เขาตัดสินใจตอบออกมาในที่สุด

จังหวะเดียวกับที่เซดริกวางสายก็มีเสียงเคาะประตู เมื่อผมร้องเรียกให้เข้ามา อีริค#575 ก็โผล่หน้ายิ้มแป้นแล่นมา "เจ้านาย นกคาลาดริอุสครับ"

"รู้แล้ว ขอขอบคุณมาก" ผมโบกมือเป็นเชิงรับรู้ขณะกดส่งอีเมลที่ตอบค้างอยู่ จากนั้นก็ล็อกหน้าจอคอมพิวเตอร์ ผมนอนหลับตาฟังพนักเก้าอี้ครู่ใหญ่

ก่อนลุกขึ้น

...รายต่อไป

ตอนที่ผมมาถึงห้องพยาบาล เมิร์ฟนั่งกอดอกทำหน้าเหมียวทึ่งรอผมอยู่แล้ว แต่พูดก็พูด ก่อนหน้านี้เขาตำผมจนกระดูกค้อน ทั้ง โกลนในหูแทบจะแตก ละเอียดอยู่แล้ว มาถึงตอนนี้หน้าจะหมดเรื่องค่าแล้วละมัง

ผมอ้าปากเตรียมจะร้องทักเขา แต่เขากลับหยิบของสารพัดอย่างออกมา จากกระเป๋า และวางบนโต๊ะตรงหน้าผมซึ่งกะพริบตาปริบๆ จ้องมองดูเขาด้วยความไม่เข้าใจ นานพอดูว่าเขาจะยอมเปิดปาก "ยา...เพื่อนายต้องใช้"

"เมิร์ฟ" ฟังเขาแล้วผมรู้สึกเหมือนมีผงอะไรใส่ก้อย่างเข้าตา นี่ถ้าบ้ำกว่านี้คงลงไปคุกเขาเรียกเขาเป็น 'พ่อเทพบุตร' อะไรทำนองนี้แล้ว

"ฉันคงช่วยนายได้แค่นี้" เขาพ่นลมหายใจ "หมดหน้าที่ของฉันแล้ว"

"นี่...ถึงฉันจะไม่อยู่แล้วก็ช่วยแวะมาดูอิริคบ้างนะ"

เมิร์ฟเลิกคิ้วเล็กน้อยขณะจ้องมองผม ก่อนจะโบกมือเป็นเชิงไล่ "ฉันทำสัญญากับพิพิธภัณฑสถานเป็นรายสิบปี นี่ยังไม่หมดสัญญา ต่อให้นายไม่อยู่ ยังไงก็ต้องคอยเข้ามาดูแลอยู่ดีนั่นแหละ"

จากนั้นก็มีความเงียบ เขาไม่มองผม ผมเองก็มองผนังสีขาวโพลน อยู่ครู่ใหญ่ก่อนนึกอะไรขึ้นได้

"นี่ ถ้าอะไรหนอย ทำไมนายถึงออกมาจากตระกูลสเตรทท์"

คราวนี้เมอร์ฟีหันมามองผม สายตาของเขาถึงตกใจ กิ่งประหลาดใจ "คิดอะไรถึงถามออกมานะ"

"ก็...เพื่อคราวนี้ตายขึ้นมาจริงๆ แล้วจะตายทำไมล่ะอะ" ผมตอบตามตรง

เมิร์ฟนิ่งไปครู่ใหญ่เหมือนถูกสาปให้เป็นหิน ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ผมเกือบหยิบเอาโทรศัพท์ที่ขึ้นมาอัตโนมัติไว้แล้วถ้าไม่บังเอิญนึกขึ้นได้ว่าการกระทำอันสุ่มเสี่ยงดังกล่าวอาจทำให้ผมต้องหาเครื่องใหม่ก่อนเวลาอันควร หัวเราะไปหัวเราะมา เขาถึงขั้นสะอึกออกมาชุดใหญ่ ทำเอาผมได้แต่

14 Curse of Lost Heaven ภาค 3

กะพริบตาปริบๆ เป็นไอ้บื้อขณะจ้องมองเขา ครั้นหายสะอึกแล้วเมิร์ฟก็เงยหน้ามองผมก่อนเอ่ย "เอาแบบสั้นๆ ฉันกับพี่ชายมีความเห็นไม่ลงรอยกัน เอาแบบยาวๆ...ไว้รอดกลับมาแล้วจะเล่าให้ฟัง"

"...เมิร์ฟ" ผมก็ยกยอกพูดอะไรบางอย่าง แต่จนแล้วจนรอดก็นึกอะไรไม่ออก สุดท้ายจึงได้แต่กล่าวคำลา "บ๊ายบาย เมิร์ฟ"

"ขอให้โชคดี" เมิร์ฟเอ่ยสั้นๆ เขาจึงไปครู่หนึ่งก่อนเสริม "...อย่าทำอะไรเกินตัวล่ะลูกหมาเือง ฉันจะรอนายกลับมา"

ผมชะงักมือที่จับลูกบิดประตู รู้สึกได้ว่าปลายนิ้วลั่นน้อยๆ ก่อนกลิ้งก้อนแข็งๆ ที่จุกในลำคอและเดินออกจากประตูไป

ผู้อำนวยการคุยแล้ว เมิร์ฟคุยแล้ว ก็เหลือคนสุดท้าย...ที่ผมจงใจเก็บไว้ท้ายสุด

"ใจครับ คุณลี"

ใช่แล้ว เจ้าจิ้งจอก

"นายนี้ ตกลงจะกินนอนอยู่ในนี้เลยหรือไง"

"แหม ผมก็จ่ายค่าเช่านะครับ" ว่าแล้วเขาก็เคาะชนนกลีเทาเหลือบเขียวที่ติดอยู่ที่อกเสื้อ สีเทาหมายถึงผู้มาพักอาศัยภายในพิพิธภัณฑสถานชั่วคราวจะต่างจากเซียมกิลด์ที่มีตราพิพิธภัณฑสถานของซูริและอีริคซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการพำนักแบบถาวร พวกเจ้าหน้าที่หรือผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายที่มีฐานะจำเป็นต้องค้างคืนก็จะได้ชนนกลีเทาเหลือบเขียวนี้เช่นเดียวกัน

ส่วนถ้าถามว่าเป็นนอะไร ก็แหม เรามีทั้งนกเงิน นกคาลาดริอุส นกขิงมากมายก่ายกอง สีเทาที่นั่นคือนกพิราบ หิม? ทำไมถึงเป็นพิราบ ไม่มีความหมายใดเป็นพิเศษตามตำนานหลายๆ ทั้งสิ้น นกที่ชอบมาหาเรื่องทำรังตามบ้านคนมีแต่เจ้าพวกพิราบก็เท่านั้นเอง แต่แน่นอนว่าเรื่องแบบนี้พูดออกไปไม่ได้และเวลาใครถามผมก็จะไม่เฝ้าที่ตำนานนกพิราบสื่อถึงสันติภาพชวนออกทะเลไปเรื่อยเปื่อย กว่าคนถามจะรู้ว่าผมไม่ได้ตอบคำถามของเขาก็ล่องเลยไปหลายวันแล้ว

"เออละ มีธุระอะไรกับผมหรือครับ คุณลี้"

ผมทอดถอนใจก่อนนั่งลงตรงข้ามเขา ใบหน้าของเขียยังคงประดับด้วยรอยยิ้ม เพียงแต่ท่าหนึ่งของเขาเปลี่ยนจากกึ่งนั่งกึ่งนอนแบบเอกเขนมาเป็นนั่งหลังตรง เข้าโหมตเจรจาทริภักดิ์กันอย่างเต็มที่

"นายณะเป็นพวกไหนกันแน่" ผมถามเข้าประเด็นทันที คนแบบเขียอ้อมค้อมไปไม่มีประโยชน์ ถ้าเขาอยากบอก ต่อให้ไม่ถามเขาก็จะบอกออกมาอยู่ดี แต่ถ้าเจ้านี้ไม่ยอมพูด ว่างปากให้ตายก็ไม่พูด ดังนั้นเพื่อให้ไม่ต้องสิ้นเปลืองพลังงานเปล่าเปลี่ ผมเลยถามออกไปตรงๆ

เขียหรีตาลงเล็กน้อย รอยยิ้มบนใบหน้าของเขาเปลี่ยนจากรอยยิ้มตริภักดิ์เป็นรอยยิ้มเจี้อระอา "ผมโกหกคุณไม่ได้ เพราะมันไม่ตอบไม่ได้หรือครับ"

"มาถึงขนาดนี้แล้ว นายยังตอบฉันไม่ได้อีกหรือ" ผมพ่นลมหายใจขณะกอดอกมองเขาหนึ่งๆ

คิ้วโก่งเหมือนคันศรคู่หนึ่งขมวดเข้าหากันเล็กน้อย อ่า...มีใครเคยกล่าวไว้ใช่ไหมว่าคนงาม ต่อให้ขมวดคิ้วก็ยังเป็นคนงาม คำกล่าวนี้ไม่ผิดเลยจริงๆ เห็นแล้วนี่ก็อยากทอดถอนใจออกมาด้วยความเสียดายใบหน้าสวยๆ นั่นจริงๆ

"...ช่วยกรุณาอย่าเสียดายหน้าตาของผมแทนผมได้ไหมครับ" เขียพึมพำออกมา ทำเอาผมสะดุ้งโหยง

"นายอ่านใจกันอีกแล้ว! ไม่ต้องเถียงเลยนะว่าทำไม่ได้" ผมแยกเขี้ยวใส่เขา

เขียหลุดหัวเราะออกมา "ก็บอกแล้วไงครับว่าด้วยเกสแล้วผมโกหกคุณไม่ได้ ฉะนั้นที่บอกว่าอ่านใจไม่ได้ก็ไม่ใช่เรื่องโกหกสักหน่อย"

จากนั้นภายในห้องก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้งหนึ่ง เป็นความเงียบที่ชวนให้รู้สึกอึดอัด ท้ายที่สุดผมก็คือผม...พ่อเซฟตี้เฟิร์สต์...ปลดอภัยไว้ก่อนอย่างไรเสียตอนนี้ก็เป็นพันธมิตรที่พึ่งพาได้ที่ที่สุด (ไม่นับซูริที่ผีเข้าฝี้ออก) ดังนั้นไม่ควรไปกดดันเขามาก เกิดเขาแปรพักตร์ขึ้นมาจริงมันจะยุ่ง

"นั่งตอบมาข้อเดียว นายอยากให้ฉันตายหรือมีชีวิตอยู่" ผมกระดิกนิ้วชี้ไปมา

16 Curse of Lost Heaven ฝ่าป ล่า สวรรค์ 3

เซี่ยเบิกตาเล็กน้อยอย่างประหลาดใจ ก่อนคลี่ยิ้มละไม "ข้อนี้ง่ายมาก... ผมน่าจะอยากเห็นคุณมีชีวิตอยู่ต่อไปนะครับ คุณสิ"

สายตาที่เปี่ยมไปด้วยความจริงใจเสียดจันไรชนอ่อนที่หลังคอกของผม ลูกชู้ทำเอาผมรีบเปลี่ยนเรื่อง "เอาล่ะ จากนี้ไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับนาย แต่เป็นปัญหาชีวิตที่ฉันอยากปรึกษา"

...ปัญหาเรื่องนั้นว่าใหญ่มาก เป็นปัญหาที่ตัดสินชะตาชีวิตของผมต่อจากนี้เลยทีเดียว

เซี่ยซัยบตัวเล็กน้อย ดวงตาดำขลับคู่นั้นจ้องมองผมด้วยท่าทางพิลึกพิลั่น ไม่รู้วากำลังหาวิธีอ่านใจผมอยู่หรือเปล่า "ว่ามาครับ"

ผมสูดลมหายใจก่อนเอ่ยออกมารวดเดียว "นายว่าฉันควรจะดับเครื่องชุนเอาเงินทั้งหมดออกมาทุ่มซื้อของดีๆ ไปบุกดินสุดท้ายในชีวิตหรือเปล่า"

เซี่ยมองผม เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่ารอยยิ้มของเขามันค้างแข็งบนใบหน้าเหมือนโดนสตีฟไฟเอาไว้ ผมจึงทวนคำถามอีกครั้งก่อนเอ่ยเสริม "แล้วถ้าเกิดรอกลับมาทำยังไง คนเราไม่คิดเผื่อถึงชีวิตที่เหลือไม่ได้นะ"

เอ้า ก็ใครจะรู้ อาจจะมีปาฏิหาริย์แบบว่าผมสามารถยืดอายุชู้ต่อไปได้อีกก็ได้เนี่ย ถ้าทุ่มเงินไปหมดหน้าตัก...ตายก็ว่าไป แต่ถ้าไม่ตายล่ะ คราวนี้จะเอาอะไรกิน บันทึกที่เซี่ยนง อยู่เนี่ย เอาเข้าจริงเริ่มคิดแล้วว่ามันอาจจะขายไม่ออกก็ได้ โอกาสอดตายสูงเหลือเกินชีวิตนี้

"เออ...ปกติเขาไม่คิดเล็กคิดน้อยกันขนาดนี้หรือเปล่าครับ" เซี่ยที่พอจะรวบรวมสติกลับมาได้เอ่ยถามกลับ

"ไอ้ที่ว่าปกติมันใครกัน พระเอกนิยายหรือใจ เจ้าพวกนั้นนะมีกินมีใช้ยังกับเสกของได้เอง ปากก็บอกว่าจนแต่ก็ยังมิกินทุกมื้อไม่เดือดร้อนอะไร"

"นี่แค่นใครมาหรือเปล่าครับเนี่ย"

"เปล่าลั๊กหน้อย คิดดูนะ ฉันมีรายได้จากเงินเดือนเพียงอย่างเดียว เงินเก็บก็ไม่ได้มากมายอะไร ทุกวันนี้ก็แทบจะเดือนชนเดือนอยู่แล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับพิพิธภณท์หรือโดนเลิกจ้างขึ้นมาชีวิตฉันจบเลยนะ" ผมกุมหัวขณะพูดจากรั้วสาระออกไปเป็นชุด เพราะด้วยเงินเก็บของผมในตอนนี้ง่ำพัง

แค่ชื่อของดีๆ ไปลงดินครั้งนี้ยังไม่รู้จะพอหรือเปล่าเลย

แต่พูดถึงชื่อของ...

"...เซีย" ผมเอียงคอ พยายามกะพริบตาถี่ๆ เรียกน้ำตาออกมาลอบเบา
เจ้าจิ้งจอกเพียงปรายตามองผมครั้งหนึ่งแล้วเอ่ยสั้นๆ "ไม่ครับ"

"ฉันยังไม่ทันพูดอะไรเลย" ผมยังคงกะพริบตาต่อไป...เอ้า ออกมา
เร็วเข้า น้ำตานะ น้ำตา

"คุณไม่ต้องพูดผมก็ได้อยู่แล้วว่าต้องการอะไร ไม่ครับ"

"ไหนว่าจะช่วยกันไง" ผมโบกมือโบกมือขึ้นไปบนศีรษะ

"ช่วยเหลือกับให้ของฟรีๆ ไม่เหมือนกันนะครับ ผมเป็นคนค้าคนขาย
ไม่ทำอะไรที่ขาดทุนเป็นอันขาด"

"เซีย..."

"ไม่มีทางครับ"

สุดท้าย หลังจากบีบน้ำตาอ่อนหวานแบบไม่สนใจศักดิ์ศรีตัวเอง ผมก็
ได้รับส่วนลดมาลีลิปเปอร์เซ็นต์ พร้อมคนขายที่บ่นอุบเรื่องที่ผมทำร้ายจิตใจ
เขา และเด็กชายหน้าตายอีกหนึ่งหน่อก็มายังตำแหน่งที่ตั้งของ 'ประตู' ที่
ซูริบอก

ที่ตัดสินใจมาที่นี่ไม่ใช่เพราะจะออกเดินทางเลย แต่เป็นเพราะต้องการ
สำรวจสถานที่เสียก่อน

"แล้วถ้าเราเกิดโดนบังคับให้ต้องเปิดประตูเลยจะทำยังไง" ผมเอ่ยด้วยความ
กังวล

"ถึงยังไงก็ต้องเข้าไปอยู่วันยังค่ำไม่ใช่หรือครับ แค่วิ่งหรือซำเท่านั้นเอง"
เซียเอ่ย

ผมแยกเขี้ยว "แต่เต็มใจกับไม่เต็มใจมันไม่เหมือนกันเพี้ย อย่างน้อย
ก็อยากทำใจก่อนนะ"

ตราบเท่าที่อยู่ในพิพิธภัณฑสถาน ผมจะไม่มีวันตาย และเวลาของผมก็จะ
ไม่เดิน เช่นเดียวกับคำสาปที่กักกินอายุขัยของผม ตราบเท่าที่ไม่ไปไหน ถึง

18 Curse of Lost Heaven ฝ่าป ล่า สวรรค์ 3

คำสาปจะไม่วันหาย แต่ผมก็จะไม่ตาย

ถึงพุดนั้นพุดนี้ แต่ในที่สุดผมก็มายืนอยู่ ณ จุดที่ซูริเป็นผู้นำทาง ซูริในตอนนี้อยู่ในสภาพโหมตประหัตพลังงาน กลับไปเป็นเด็กชายหน้าตายเหมือนเดิม ตอนแรกผมกลัวเขาจะสื่อสารแล้วไม่รู้เรื่อง ทว่าเขาเพียงเอ่ยสั้นๆ ว่า 'ไม่มีปัญหา' ก่อนเดินดุ่มๆ พาผมลงบันได ผ่านห้องใต้ดินที่เก็บสิ่งของจัดแสดง เดินลึกลงไปอีก จนในที่สุดก็มาหยุดอยู่หน้าห้องเก็บของที่ปู่เคยสั่งไว้ว่าห้ามเข้า ผมไขกุญแจด้วยความระทึก รู้สึกได้ว่ามีกลิ่นเล็กน้อย

เสียงประตูลั่นที่ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบของบริเวณชั้นใต้ดินทำเอาผมสะดุ้งจนเกือบเข่าอ่อน โชคดีที่ยังประคองสติเอาไว้ได้ ผมเอื้อมมือไปกดลำโพงหวีดไซไฟ เกิดเสียงดังแชนอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่ทั้งห้องจะสว่างวาบขึ้นมาด้วยแสงไฟ

ภายในห้องดังกล่าวดังปราศจากสิ่งของใดๆ ที่มุ่มสุดของห้องมีฉากกั้นไม้ชิ้นหนึ่ง บนฉากฉลุสลักลายของสตรีผู้งดงามหยาดเอี่ยม บนร่างสวมอาภรณ์เพียงไม่กี่ชิ้น ชับแน่นทรวดทรงโค้งเว้าชัดเจน ดวงตาเรียวยาวราวกับตาหงส์ให้ความรู้สึกยั่ววนเสียจนใบหน้าร้อนผ่าว แต่ในเวลาเดียวกันรอยยิ้มบนใบหน้านั้นก็กลับให้ความรู้สึกคล้ายพระแม่ผู้เมตตา

"ทามาซีสะ?"

ไม่ผิดแน่ นี่คือฉากฉลุสลักของ 'ทามาซีสะ' ตัวละครหนึ่งในหนังไซอาโตมิ ฮัคเคนเดน

ผมจำได้ว่าก่อนนี้ก็เคยเห็นของที่คล้ายกันนี้ในงานประมูลที่จัดโดยแกรีสตูลาเบเรียส...คนที่เกือบๆ จะเป็นศัตรูกับผม (ใช้คำว่าเกือบ เพราะผมเองไม่ค่อยแน่ใจเจตนาของเขาสักเท่าไร) แต่ตอนนั้นพวกเขานำฉากไม้ฉลุสลักขององค์หญิงฟูสะมาเปิดประมูล ไซ...และตอนนั้นเขาก็บอกว่าฉากของทามาซีสะนั้นมีปัญหาอะไรสักอย่าง กลับไปอ่านเล่มที่แล้วกันเอาเองนะครับ ผมลืมไปหมดแล้ว

"เซี่ย...นี่"

"ครับ...ไม่ผิดแน่ เป็นฉากเดียวกับที่เห็นในงานประมูล" เซี่ยพยักหน้า

รับก่อนเคลื่อนตัวเข้าไปใกล้ฉากไม้ฉลุ

"ถ้างั้น...ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้" ผมหรีตตามองฉากไม้ฉลุกล่าวด้วยความประหลาดใจ ระหว่างนั้นผมลองมองใบหน้าของเจ้าจิ้งจอกสลับบนสตรีในฉากไม้ ทำเอาตาพร่าไปครู่หนึ่ง ดีที่ซูริกกลับเป็นเด็กแล้ว ลองเขาเป็นอาเมะ โนะ โอฮาบาริที่คลี่ยิ้มมดงามลุ่มเมื่อง ผมคงเป็นลมล้มพับไปจริง ๆ

แว่วเสียงพ่นลมหายใจมาจากเจ้าจิ้งจอกที่แม้จะไม่อ้าปากพูดผมก็พอเดาได้ว่าเขาคงสัมผัสได้ถึงความคิดไร้สาระของผม...ต่อให้เขาจะปฏิเสธว่าตัวเองทำไม่ได้อย่างไรก็เถอะ...นั่น! เขาถอนหายใจอีกแล้ว ได้ยินที่ฉันคิดใช่ไหมล่ะ

เขี่ยกลอกตาไปมาคล้ายเหลืออดขณะลูปปลายนิ้วไปบนฉากฉลุลายก่อนเอ่ย "ดูเหมือนว่านี่จะเป็นหนึ่งในเส้นสีพजरของพิพิธภัณฑสถานนะครับ"

คำพูดของเขาทำเอาผมสะดุ้งโหยง ความคิดไร้สาระกระเด็นหายไปจากสมองในทันที

'เส้นสีพजर' ที่เขี่ยพูดถึงคือตำแหน่งสำคัญของ 'สถานที' อันเป็นที่ตั้งของพิพิธภัณฑสถานแห่งโลก

ดังเช่นในทิเบต มีภาพวาดโหมวหนี่ว์หย่างว่อ (ยักษ์ฉนิททอดกาย) ที่มาของภาพนี้เกี่ยวเนื่องกับประวัติศาสตร์เล็กน้อย เขาเป็นว่ามีเจ้าหญิงนามเหวินเจิงแห่งราชวงศ์ถัง (อย่าถามผมว่ายุคถึงอยู่ช่วงไหน บอกแล้วว่าความรู้ผมตายลงไปตั้งแต่จักรพรรดิเหลียงแล้ว)

เจ้าหญิงองค์นี้ถูกส่งไปสมรสเชื่อมสัมพันธ์ที่ทิเบต และจะด้วยความรู้ด้านไหนผมก็สุดจะทราบ เขาเป็นว่าเจ้าหญิงองค์นี้ได้ชี้ให้เห็นว่ารูปร่างของประเทศนั้นคล้ายกับนางยักษ์ฉนิ (หรือโหมวหนี่ว์-แม่มด) ที่กำลังนอนหงายแผ่อ้าซ่า โดยมีหัวใจอยู่ในตำแหน่งทะเลสาบ เพื่อสะกดพลังของนาง เจ้าหญิงก็เลยมีดำริให้ทำการถมทะเลสาบเสียและมีการสร้างพระอารามขึ้นมาตามจุดต่างๆ ตรงข้อต่อของนางยักษ์ อย่างเข้า สะโพก ข้อศอก ข้อมือ ข้อเท้า

ตอนนี้ไม่มีวิกิฯ ให้ค้น ผมก็เลยจำไม่ได้ว่าอารามทั้งหมดมีกี่แห่ง

20 Curse of Lost Heaven ภาค 3

ดูเหมือนจะเป็นลึกลับสาม เขาเป็นว่าหลักๆ คืออารามที่สำคัญนั้นตั้งอยู่ตรงจุดที่มีการถมทะเลสาบ นั่นคือวัดโจคังหรือตำเจ้าชื่อแห่งลาซานั่นเอง และภาพโหมวหนี่ว์หย่างว่อที่ว่าก็คือภาพตำแหน่งอารามบนร่างที่นอนหงายของนางยักษ์นั่นเอง

ซึ่งศาสตร์แห่งการกำราบจุดที่ตั้งของสถานที่สำคัญเช่นนี้ข้องเกี่ยวกับเรื่องของศาสตร์ลมน้ำ แต่ให้เล่าเดี่ยวจะยาว เขาเป็นว่าพิพิธภัณฑสถานแห่งโลกก็มี 'เส้นชีพจร' อันเป็นรากฐานสำคัญของเวทมนตร์ทั้งหมดที่คุ้มครองสถานที่แห่งนี้

เท่าที่ผมรู้มา มีตำแหน่งเส้นชีพจรอยู่ทั้งหมดสี่สิบแปดจุด ผมเคยอ่านรายละเอียดคร่าวๆ ตอนรับตำแหน่ง จำไม่ได้สักนิดว่ามีมากันตามาชีสระวมอยู่ในนั้นด้วย

ผมมองไปด้านหลังจากนั้น แม้จะเป็นพื้นที่ว่างเปล่าและผนังโล่งๆ แต่ผมกลับสัมผัสได้ถึงอาณาเขตเวทมนตร์...ดูเหมือนจะมีกำแพงที่มองไม่เห็นกันความลับเบื้องหลังจากไม้ฉลุนี้เอาไว้

"ตามความเห็นของผมซึ่งขอออกตัวก่อนว่าไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างเขตแดน ถ้าปลดเส้นชีพจรจุดนี้อาจจะส่งผลกระทบต่อวงจรเวททั้งหมดในพิพิธภัณฑฯได้ครับ" เขียเอ่ยขณะเคลื่อนปลายนิ้วมือของเขาไปบนฉากไม้

"ที่สำคัญ ผมคิดว่านี่น่าจะเป็น 'ประตูที่เปิดได้เพียงครั้งเดียว'...หากเปิดออกแล้ว ไม่มีการถอยหลังกลับ" เขาเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจังเสียจนผมผลอกลิ้นน้ำลายดั่งเอือก

"ผมว่าตอนนี้เราถอยก่อนดีกว่าครับ" เขียเสนอแนะ

ผมหันไปมองซูริที่ฮินเงียบๆ ไม่พูดอะไร "นายว่ายังไง"

ซูริเพียงส่ายหัว ผมก็ไม่รู้ว่าไอ้ที่เขาส่ายหัวนั้นะหมายถึงว่าเขาไม่รู้ไม่สนใจ หรือว่าไม่ควรเข้าไป แต่ด้วยความที่ใจผมก็เอนเอียงทางปลดล๊อคไว้ก่อน ผมเลยถือโอกาสเข้าข้างตัวเองว่าการส่ายหัวของเขาเป็นอันว่ามติเป็นเอกฉันท์ว่ายังไม่ควรเสี่ยงทำอะไรในตอนนี้อย่างไรก็ตาม ซึ่งผมเองก็เห็นด้วย การปลดเส้นชีพจรของพิพิธภัณฑฯไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เหมือนทำแจกันแตกแล้วไป

ชื่อใบใหม่มาเปลี่ยน

หากเกิดข้อผิดพลาด อาจเป็นการสะบัดเส้นชีพจรอีกสี่สิบเจ็ดจุดที่เหลือ
เวทมนตร์โบราณที่คุ้มครองพิพิธภณฑสถานแห่งโลกจะหายไปทันที และ
เหล่าโจรหรือผู้ไม่ประสงค์ดีทั้งหลายที่อยู่ด้านนอกก็จะกรูกันเข้ามาเหมือน
มดที่เห็นน้ำตาลก้อนยักษ์ และล่าฟันแค้นผม ไมลี ต่อให้บวกร่วมกับซุริเข้าไป
ด้วย ก็ไม่มีทางหยุดยั้งการโจมตีได้อย่างแน่นอน

เช่นนั้นพวกผมจึงถอยกลับมาเพื่อเตรียมตัว

น่าเสียดายที่สุดท้ายแล้วกลับไม่มีเวลาได้ทำเช่นนั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)